

[Arne Christiansen]

standpunkter, tidligere holdninger. Derfor er dette lovforslag nødvendigt.

Lad os så først se på situationen i Polen. Har den ændret sig til det bedre, siden restriktionerne i sin tid blev gennemført i EF-regie under den daværende socialdemokratiske regering? Svaret er nej. Tværtimod synes der på flere områder at være tale om skærpelse af de hidtil gældende restriktioner.

Dertil kommer det andet og væsentlige problem, nemlig vor udenrigspolitiske anseelse. Danmark har ved at gå enegang i EF allerede placeret sig som et land, der giver politiske signaler om, at måske er det alligevel ikke så slemt i Polen, som det har været. For at slette dette dårlige indtryk blandt andre europæiske lande og sidst, men da ikke mindst, i Polen er det nødvendigt med denne lovgivning, som udenrigsministeren også bebudede det, da han på grund af socialdemokratiet, der havde skiftet standpunkt, ikke fik sit mandat til at give tilslutning til fortsættelse af restriktionerne i EF-regie. Derfor er det blevet nødvendigt med denne lovgivning. Men den vil socialdemokratiet altså heller ikke være med til nu. Det må unægtelig gøre et ejendommeligt indtryk hos fagforeningsfæller og socialistiske kammerater i Polen, at det såkaldte danske arbejderparti indtager denne holdning.

Hr. Ivar Nørgaard var inde på, hvor mange spørgsmål der var stillet under udvalgsarbejdet. Enogfyrre. Det er vel for så vidt symptomatisk, at det kun er to steder, Polen er nævnt i denne forbindelse, resten er socialdemokratisk, Ivar Nørgaardsk juristeri og spidsfindigheder.

Sandheden er jo den, at fra angiveligt at dreje sig om jura er hele sagen kommet til at dreje sig om politik, om at gå efter manden, in casu udenrigsministeren, i stedet for at gå efter bolden, i stedet for at beskæftige sig med sagen, som er alvorlig nok i sig selv. Konsekvensen af dette har jeg allerede antydnet, nemlig Danmarks svækkede position udadtil. Vi er i den situation, at Danmark allerede omtales rosende i russiske blade. Det vil sige, at det tidligere regeringsparti er med til at gøre Danmark til en brik i Sovjets propagandaspil på dette område som på andre. Jeg skal under respekt over for dagsordenen lade være med at fremhæve de andre områder i dag.

Jeg synes, det er yderst beklageligt, at det forholder sig sådan, så meget mere som socialdemokraterne jo i denne sag har beg på fingrene, hvis vi skal følge deres tankegang. Selv om hr. Ivar Nørgaard forsøger at lægge megen luft til tidligere handlinger, lykkes det ikke, for man kan bare henlede opmærksomheden på de spørgsmål og svar, der er optrykt i betænkningen.

Jeg kan ikke lade være med at henvise til det svar, som det særlige udvalg har fået fra udenrigsministeren, nemlig om, hvad den daværende regering med statsminister Anker Jørgensen som fungerende udenrigsminister og daværende økonomiminister Ivar Nørgaard som repræsentant for regeringen i markedsudvalget gjorde, dengang der blev drøftet forbud mod indførelse af varer fra Argentina. Da gjorde hr. Ivar Nørgaard som fungerende minister på dette område nøjagtig det samme som det, han nu kritiserer udenrigsministeren for, nemlig at anvende skriftlig procedure, at undlade at give markedsudvalget referat herom. Det er just det, som er kernen i de angreb, der nu rettes mod udenrigsministeren.

At bindingen til EF-restriktionerne, som indtil udgangen af februar var hjemlet i artikel 113, stadig skulle gælde for Danmarks vedkommende, er et postulat. Socialdemokratiet gør i betækningsbidraget opmærksom på, at man finder vurderingen yderst usikker. Jeg vil derfor gerne foreslå hr. Ivar Nørgaard, at han i stedet for at fortabe sig i juridiske spidsfindigheder simpelt hen forsøger sig som importør af opretstående klavrer, af honning og af kaviar fra Sovjet. Så vil han se, at det kan lade sig gøre, så længe denne lov ikke er i kraft. Der er derfor intet belæg, der er ingen baggrund for socialdemokratiets holdning – ud over det triste, at man endnu en gang ønsker at indtage særstandpunkter. Når man ikke kan markere sig eller yde noget på det hjemlige plan, så finder man det åbenbart lettere at gøre det udadtil, selv om det koster Danmarks anseelse.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at socialdemokratiets optræden i opposition på det udenrigspolitiske område i høj grad giver anledning til skuffelse. Da venstre og de øvrige regeringspartier var i opposition, sigtede vi aldrig mod at skabe strid om udenrigs- og sikkerhedspolitikken, uanset at vi ikke i ét og alt var enige med den daværende regering.